

Arrest

nr. 112 809 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 16 januari 1988 in het dorp Sultanpur Bala in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Aan het eind van 1385 (Afghaanse kalender, 21 maart 2006 – 20 maart 2007) studeerde u af van de elfde graad. U begon in 1386 (21 maart 2007 – 20 maart 2008) te werken als dataverwerker in een transportbedrijf in Jalalabad.

Nadat uw contract bij dit bedrijf ten einde liep, trad u in de maand hoet van 1387 (20 februari – 20 maart 2009) in dienst bij het telecombedrijf Afghan Behsim. U was in Kabul tewerkgesteld maar elk weekend keerde u terug naar uw familie in Surkh Rod. U bent getrouwd en heeft twee kinderen.

Vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u op weg naar huis tegengehouden door drie mannen. Ze introduceerden zich als mannen van Taliban-commandant S. A. {...}. Ze vroegen u om

hen te helpen door explosieven en mannen binnen te smokkelen in de Amerikaanse ambassade en de luchthaven. Ze meldde u dat ze u op uw traject naar huis zouden opwachten voor ontvangst van uw antwoord. U meende dat het een grap was tot u op 20 augustus 1391 (10 augustus 2012) een brief ontving van de Taliban waarin u opnieuw om samenwerking werd gevraagd. U beseftte de ernst en diende twee dagen later een klacht in op het districtshuis. De lokale politie liet u echter weten dat ze niet voor uw veiligheid kon in staan. Zo'n anderhalve maand later ontving u een tweede brief waarin u ter dood werd veroordeeld. U verliet met uw gezin het ouderlijk huis en u dook in hetzelfde dorp onder bij de neef van uw vader. Vijftien tot twintig dagen later kon u met de smokkelaar Nangarhar verlaten. U bleef nog twintig dagen in een huis van de smokkelaar in Kabul voor u op 11 augustus 1391 (2 november 2012) Afghanistan ontvluchtte.

Op 2 november 2012 kwam u in België aan waar u zich op 5 november 2011 vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielmotieven legt u drie taskara's, drie bankkaarten, een badge, twee brieven, vier attesten, tien foto's, een huwelijksattest, een usb-stick met foto's en emailverkeer, een klacht en een enveloppe neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de Taliban. Aan de gebeurtenissen in Afghanistan waaraan u uw terugkeervrees ontleent, kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Allereerst dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen betreffende uw eerste ontmoeting met de Taliban weinig aannemelijk zijn. Zo is het merkwaardig dat u uw eerste ontmoeting met de Taliban niet serieus nam en zelfs voor een grap hield. U vertelt immers dat drie gemaskerde mannen u inlichtten van het feit dat ze behoorden tot de Talibancommandant van de streek, u meedeelden dat ze over uw doen en laten op de hoogte zijn en u vroegen om talibs binnen te loodsen op uw werkplaatsen en er explosieven te plaatsen. Ondanks al deze gegevens en de ernst van de boodschap meende u dat het een grap was. Dit is hoogst merkwaardig. Als u gevraagd wordt of de mensen van uw regio dan grappen maken met de Taliban ontkent u dit echter. Als u opnieuw gevraagd wordt waarom u uw eerste ontmoeting met de Taliban niet serieus nam, geeft u als verklaring dat er drie à vier jaar niets met u gebeurde. Als u er evenwel op gewezen wordt dat uw gedrag op de eerste ontmoeting met de Taliban eigenaardig is, gezien de verslaggeving in de Afgaanse media over de Taliban, bevestigt u dat ook uw bedrijf gevisieerd werd. Dat u desalniettemin de eerste toenadering van de Taliban als een grap afdeed, komt weinig aannemelijk over (CGVS p.8,9,11).

Evenmin is het geloofwaardig dat u als antwoord op de daarop volgende dreigbrief een klacht indiende bij het districtshuis. U vertelt dat u na de eerste dreigbrief beseftte dat hij van de Taliban kwam en dat het een echte bedreiging was. Gezien uw verklaringen dat de Taliban kan doen wat ze willen in de dorpen rond het districtshuis, zoals het uwe, en dat de overheid er niets tegen kan inbrengen, is het verwonderlijk dat u onmiddellijk op het geschreven verzoek van de Taliban reageert door het te rapporteren aan de overheid. Deze vaststelling geldt niet in het minst omdat het in de procedure van het indienen van de klacht vervat zit dat deze bevestigd wordt door de ouderen van uw dorp, terwijl uw dorp, zo zegt u, onder controle staat van de Taliban. Dat u de woede van de Taliban riskeert door het indienen van de klacht, die hoe dan ook publiek zou worden gemaakt, terwijl de overheid niet in staat is enig gevolg te geven aan de klacht, is zeer opmerkelijk. U verklaart dit door te stellen dat u advies wou van de overheid. Uw verklaring kan allermindst overtuigen, gezien uw eerdere beschrijving van de machteloosheid van de overheid ten opzichte van de Taliban (CGVS p.5,8,9,12).

Even merkwaardig is dat u met het negatieve advies van de lokale overheid niets aanvangt. U beweert dat u uit vrees de klacht indiende en, hoewel u de bevestiging van de overheid kreeg dat ze niet in staat zijn u te beschermen, ondernam u zelf geen stappen om u te beschermen. In de daaropvolgende vijf tot zes weken keerde u zelfs elk weekend vanuit Kabul naar huis terug (één weekend was u verhinderd op het werk). Hoewel de Taliban u wisten wonen, zij u al eerder op weg naar huis opwachten en beloofden u opnieuw op te wachten, keerde u elk weekend dat u kon naar huis terug. Ook dit is hoogst merkwaardig en roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u vroeger naar huis terugkeerde dan eerst verandert weinig aan de zaak. Op de vraag of u dan eventueel andere maatregelen nam als reactie op wat u als een ernstige bedreiging ervoer,

verklaart u dat u erover dacht om uw familie naar Kabul te verhuizen. U deed het echter niet omdat er geen garantie voor uw veiligheid in Kabul was, zo zegt u. Het is allerm minst ernstig dat u de miljoenenstad Kabul niet als een veiliger onderkomen beschouwde, vergeleken met uw geboortestreek die volgens u in handen is van de Taliban. Dat u zo goed als geen maatregelen nam om u en uw gezin te beschermen, strookt geenszins met de grote vrees waarvan u getuigt en roept dan ook de nodige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.2,8,9,10,12).

Verder halen meerdere eigenaardigheden ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de tweede brief die u ontving onderuit. U beweert dat de brief een interne instructie van de Taliban is om u te doden. Allereerst is het vreemd dat, indien deze brief inderdaad een ter dood verklaring is, uw naam er niet in vermeld staat. Indien het inderdaad een bevel is om u te doden, zou men minstens de naam van de ter dood veroordeelde op het schrijven verwachten. Ook stelt u enerzijds dat dit een interne instructie van de Taliban betreft, maar waarom deze anderzijds zomaar werd overgemaakt aan de imam van uw dorp (die op zijn beurt uw vader verwootigde) of waarom de brief aan de achterzijde van uw huis gedeponeed werd, weet u niet te verklaren. Als u met deze bevindingen geconfronteerd wordt, stelt u dat ze u een kopie van de brief stuurden om u tot samenwerking te dwingen. Dat de Taliban hun strijders de opdracht geeft om u te doden, staat echter volledig haaks op uw bewering dat ze u tevens door het sturen van de kopie aanmanen tot samenwerking. Als u dit opgemerkt wordt, verandert u uw verklaringen. U verklaart dat u niet weet wie u een kopie van de brief bracht en waarom (CGVS p.4,5,12). Uw verklaringen omtrent de doodsverklaring kunnen dan ook niet overtuigen.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielerelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielerzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het Sorkhrod kunt vermijden door u elders in Afghanistan te vestigen. Immers, u bent een volwassen man, die afstudeerde van de elfde graad en die het lezen en schrijven in beide landstalen en het Engels machtig is (CGVS p.2,3). Voorts heeft u jarenlang werkervaring opgedaan in Kabul en Jalalabad (CGVS p.2,3,8). Al deze verworven vaardigheden maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in steden als Jalalabad of Kabul. Als enige hinderpaal voor uw hervestiging bij terugkeer in Afghanistan naar uw provinciale of landelijke hoofdstad wijst u op uw asielmotieven. De Taliban zou u overal kunnen vinden, zo zegt u (CGVS p.13). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden, kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Kabul of Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief beschouwd kunnen worden. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de steden Kabul en Jalalabad te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielerzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielerzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul en de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul en de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader en uw echtgenote, uw huwelijksattest en uw bankkaarten hebben geen uitstaans met uw asielrelaas maar bevestigen slechts uw identiteit en familiale situatie. De badge, de foto's, de emails en de vier attesten kunnen evenmin de aangehaalde problematiek met de Taliban bevestigen. De twee brieven en de klacht handelen wel over uw asielrelaas. Er dient evenwel vooreerst aangekaart te worden dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen niet het geval is. Bovendien wordt de waarde van de neergelegde documenten sterk ondermijnd door het besef dat valse en vervalste Afghaanse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan, zoals blijkt uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. 2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering alsook van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Verzoeker start met een theoretisch betoog over de definitie van vluchteling en meent dat hij in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. Aangaande het motief inzake de eerste ontmoeting met de taliban stelt verzoeker dat hij voorheen nog nooit problemen had gehad met de taliban en ook geen enkele reden zag om de bedreiging ernstig te nemen.

2.1.2. Aangaande het motief over de ingediende klacht wijst verzoeker er voorts op dat de overheid verantwoordelijk is voor de burgers en als zij niets kunnen doen of willen doen, wat kunnen de burgers dan doen. Indien hij geen klacht zou ingediend hebben, zou verweerder hem waarschijnlijk verwijten dat hij dit niet gedaan heeft.

2.1.3. Over zijn handelen na de dreigbrief stelt verzoeker dat de taliban hem enkel hadden gevraagd te helpen en dat hij tijd gekregen had erover na te denken. Op dat ogenblik was hij nog niet bedreigd met de dood. Ook heeft verzoeker er nooit aan gedacht in Kaboel te gaan wonen met zijn gezin omdat hij niet dacht dat ze daar veiliger zouden zijn. Hij had immers een collega daar die gelijkaardige problemen kende met de taliban. Die collega is uiteindelijk ook naar Europa gekomen. Deze man heet A. en verzoeker heeft met hem contact via facebook. Na de dreiging verhuisde verzoeker wel onmiddellijk.

2.1.4. Wat betreft de vaststelling dat zijn naam niet vermeld staat in de tweede brief, meent verzoeker dat zijn naam wel vermeld staat. Verweerder legt geen vertaling voor en dus ook geen bewijs van zijn beweringen. De brief werd aan de imam van het dorp gegeven omdat verzoeker niet te vinden was. Deze moest de taliban verwittigen als hij verzoeker zou zien. Het was niet de bedoeling dat de imam verzoeker zou verwittigen. Deze gaf verzoeker echter een kopie van de brief. Verzoeker stelt voorts dat hij in detail kon vertellen hoe de taliban nog verschillende keren bij zijn vader langskwamen en naar hem vroegen.

2.1.5. Voor het overige herhaalt verzoeker nogmaals zijn verklaringen en meent hij dat de Afghaanse autoriteiten hem niet kunnen beschermen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. De Raad wijst erop dat, waar verzoeker stelt nooit problemen te hebben gehad met de taliban tot op het ogenblik van zijn eerste ontmoeting met hen en hij daarom de bedreiging niet ernstig nam, verzoeker in wezen blijft steken in het herhalen van zijn verklaringen. Evenwel, het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd waarom deze verklaring van verzoeker niet afdoende is. Verzoeker laat na deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen en kan dus ook niet overtuigen.

2.6. Met zijn betoog dat de overheid verantwoordelijk is voor de burgers en dat – indien hij geen klacht zou hebben ingediend – hem waarschijnlijk verweten zou worden geen klacht te hebben ingediend, gaat verzoeker evenwel voorbij aan de reden waarom het ongeloofwaardig is dat hij klacht heeft ingediend. Immers verklaarde verzoeker zelf dat de taliban machtiger waren dan de overheid en dat de overheid geen veiligheid kan garanderen of nog, de taliban aanpakken (administratief dossier, hoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8). In het licht van deze verklaringen is het dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker er desondanks toch voor kiest om klacht in te dienen, dit te meer hij weet dat hij hierdoor zichzelf en zijn familie nog meer in gevaar brengt, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen om desbetreffend motief in een ander daglicht te plaatsen.

2.7. Verzoeker meent dat het gegeven dat hij tijd had gekregen van de taliban om over de samenwerking na te denken een verantwoording is voor het feit dat hij bleef terugkeren naar zijn dorp. Evenwel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij uit vrees voor zijn veiligheid klacht indiende onmiddellijk na de eerste dreigbrief. Ondanks de bevestiging van de overheid dat ze hem niet konden beschermen bleef verzoeker toch terugkeren naar huis en nam hij nagenoeg geen maatregelen om zichzelf en zijn familie te beschermen. Dit doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Zoals voorts blijkt uit de bestreden beslissing, heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd: *“Op de vraag of u dan eventueel andere maatregelen nam als reactie op wat u als een ernstige bedreiging ervoer, verklaart u dat u erover dacht om uw familie naar Kabul te verhuizen. U deed het echter niet omdat er geen garantie voor uw veiligheid in Kabul was, zo zegt u. Het is allerm minst ernstig dat u de miljoenenstad Kabul niet als een veiliger onderkomen beschouwde, vergeleken met uw geboortestreek die volgens u in handen is van de Taliban. Dat u zo goed als geen maatregelen nam om u en uw gezin te beschermen, strookt geenszins met de grote vrees waarvan u getuigt en roept dan ook de nodige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.2,8,9,10,12).”* Verzoeker herhaalt slechts dat hij niet dacht dat ze veiliger zouden zijn in Kabul gelet op de ervaringen van een collega van hem en dat hij wel verhuisde binnen het dorp, doch dit kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat het voor de taliban nog steeds moeilijker is om verzoeker en zijn gezin op te sporen in een miljoenenstad als Kabul dan in het eigen dorp van verzoeker.

2.8. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde vertaling (map documenten, stuk 15) dat verzoekers naam niet voorkomt in de tweede dreigbrief. Deze brief wordt gericht aan de *“commander of Sorkhod District Village of Bar Sultanpoor”* waarbij sprake is van *“a person”* die evenwel niet nader geïdentificeerd wordt, zodat de commissaris-generaal terecht afleidt dat het bevreemdend is dat de naam van verzoeker niet voorkomt op deze brief.

Verzoekers argumentatie dat de brief aan de imam werd afgegeven omdat ze hem niet konden vinden, kan evenwel geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat de imam op zijn beurt verzoekers vader verwittigde of waarom de brief aan de achterzijde van zijn huis werd gedeponeerd. Bovendien geeft verzoeker geen verklaring voor volgende vaststelling: *“Als u met deze bevestigingen geconfronteerd wordt, stelt u dat ze u een kopie van de brief stuurden om u tot samenwerking te dwingen. Dat de Taliban hun strijders de opdracht geeft om u te doden, staat echter volledig haaks op uw bewering dat ze u tevens door het sturen van de kopie aanmanen tot samenwerking. Als u dit opgemerkt wordt, verandert u uw verklaringen. U verklaart dat u niet weet wie u een kopie van de brief bracht en waarom (CGVS p.4,5,12). Uw verklaringen omtrent de doodsverklaring kunnen dan ook niet overtuigen.”* Deze vaststelling volstaan om de verklaringen van verzoeker over de doodsb bedreiging ongeloofwaardig te bevinden.

2.9. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term 'asielaanvraag' beide aspecten dekt, dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit het dorp Sultanpur Bala in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Hij voert aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen. Verzoeker verwijst naar artikel 8 van de kwalificatierichtlijn die de mogelijkheid stipuleert voor staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen en wijst erop dat dit in België gebeurde door artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, waarna hij het desbetreffende artikel citeert. Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt, zo stelt verzoeker, er in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt, waarna verzoeker enkele zinnen uit de voorbereidingen citeert. Verzoeker vervolgt dat artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU daarenboven herhaalt dat dient te worden bekeken of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft te onderzoeken of verzoeker zowel financieel als sociaal zou kunnen overleven in Kabul. Verzoeker heeft er inderdaad gewerkt, maar hij heeft er geen sociaal netwerk en is het voor zijn vrouw moeilijk zich te verplaatsen daar ze ziek is.

Hij vervolgt dat in eerste instantie in de UNHCR guidelines van 17 december 2010 verwezen wordt naar de principes vooruitgezet door de UNCHR in de 'Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'article 1, A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés' van 23 juli 2003, dat de principes hierin uiteengezet stellen dat de beoordeling sowieso geval per geval dient te gebeuren en men ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden' verduidelijkt, hetgeen ook naar voren komt in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, waarna verzoeker de desbetreffende zinnen uit het vernoemde document citeert. Hij vervolgt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk een beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaaleconomische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk, wat volgens verzoeker evenmin gebeurd is door de verwerende partij. Gelet op de sociaal-economische factoren evenals de toestand van de mensenrechten voor alleenstaande mannelijke asielzoekers, meent verzoeker dat men zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kan vestigen aangezien zij daar in een uiterst preciaire situatie terecht komen. Volgens verzoeker kan de stad Kabul op huidig moment de toevloed geenszins aan en doen er zich schrijnende situaties voor. Het Commissariaat-generaal houdt volgens hem geen rekening met deze actualiteit, waarna hij verschillende paragrafen citeert uit de stukken 13, 14 en 15. Vervolgens stelt verzoeker, betreffende de persoonlijke omstandigheden waarop de verwerende partij zich baseert, dat hij allerminst een sociaal netwerk heeft in Kabul waar hij op kan terugvallen.

2.12. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de kwalificatierichtlijn, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van richtlijn 2011/95/EU en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker meent dat in casu de commissaris-generaal ten onrechte de veiligheidssituatie in Kabul beoordeelde, maar verdedigt zich volledigheidshalve ook op dit argument van de verwerende partij. Na het citeren van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul op heden allesbehalve veilig is te noemen. Na de vermelding van een alinea uit de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Kabul, laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal het risico voor burgers in Kabul tracht te ontkennen door te stellen dat enkel ‘high profile’ doelwitten worden gevisieerd en voornoemde geheel ten onrechte stelt dat het geweld in Kabul slechts een uiterst beperkte impact heeft op het leven van de gewone burger. Hij betoogt in dit verband dat hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zij hier wel het slachtoffer van zijn. Verzoeker vervolgt dat objectieve informatie aantoont dat dit geenszins klopt met de realiteit, dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan worden genoemd en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Objectieve bronnen tonen, volgens verzoeker, aan dat het aantal slachtoffers onder de burgers nog steeds zeer hoog is en dat in de provincie Kabul veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord etc. bijna dagelijks voorkomen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft. Volgens verzoeker is de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire bescherming te beperkt en focust het Commissariaat-generaal zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven menonwaardig, aldus nog verzoeker. Verzoeker vervolgt dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. Hij poneert ook nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Verzoeker herhaalt tenslotte dat hoewel de verwerende partij wenst te verkopen dat Kabul een ‘veilige’ provincie is, er in de Afghaanse hoofdstad en omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten zijn en dat bij deze incidenten slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders vallen, dat de verwerende partij in wezen blind is voor deze werkelijkheid.

2.13. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de kwalificatierichtlijn, van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2011/95/EU, van het zorgvuldigheids- en fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt dat niet expliciet wordt vermeld dat hij in Jalalabad zou kunnen wonen en waarom. Volgens verzoeker wordt evenmin een bron geciteerd waaruit blijkt dat de situatie in Jalalabad veilig is. Hij stelt noch familie, kennissen, vrienden of andere consorten te hebben in Jalalabad. Er worden geen persoonlijke omstandigheden opgeworpen door verweerder waaruit blijkt dat hij zich daar zou kunnen vestigen. Verzoeker herhaalt hetgeen hij heeft uiteengezet ten aanzien van het vestigingsalternatief in Kabul en wijst erop dat de stad Jalalabad twee- tot driehonderdduizend mensen telt en dat woningen schaars zijn alsook dat de huurprijzen hoog zijn. Een verblijf in tentenkampen of op straat kan bezwaarlijk als vestigingsalternatief worden beschouwd.

2.14. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de kwalificatierichtlijn, en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker betoogt dat verweerder zelf impliciet de onveilige situatie in de provincie Nangarhar, district Surkh Rod erkent door te wijzen op een vestigingsalternatief. Uit objectieve informatiebronnen blijkt inderdaad dat de situatie aldaar onveilig is, zodat verzoeker hier niet kan naar terugkeren.

2.15. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: 'Achtergrondfiche Afghanistan', Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012
- Stuk 4: 'Afghanistan: Mid-Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict', UNHCR, juli 2012
- Stuk 5: 'August 'second deadliest month' for Afghan civilians', UN, Agence France – Presse, 21 september 2012
- Stuk 6 : 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan', Rijksoverheid.nl, juli 2012
- Stuk 7: 'Lenteoffensief taliban na één dag al ten einde', Het Nieuwsblad, 16 april 2012
- Stuk 8: 'Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op na vertrek Obama', Het Nieuwsblad, 2 mei 2012
- Stuk 9: 'Afghaanse burgers gedood bij bomaanslag', Het Nieuwsblad, 7 augustus 2012
- Stuk 10: Nieuwsblad.be, 'Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel', 17 december 2012
- Stuk 11: De Standaard, 'Aanslag als signaal naar VS-minister', 9 maart 2013
- Stuk 12: De Standaard, 'Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel', 9 maart 2013
- Stuk 13: Danish immigration Service 'Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process', Kopenhagen, mei 2012
- Stuk 14: IPS, 'Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land', 9 januari 2013
- Stuk 15: The guardian, 'Afghan refugees abandoned by their own government, report finds', 23 februari 2012
- Stuk 16: UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection international no. 4 van 23 juli 2003
- Stuk 17 : BBC, « Afghan radio reports suspect involved in attack on airport arrested » van 19 december 2012
- Stuk 18: Regering VS, "Afghanistan Travel Warning" van 6 mei 2013
- Stuk 19: BBC, "Taleban report attack on police forces in Afghan east", van 17 januari 2013
- Stuk 20: Thai News Service, "United States: Taliban Claims Responsibility for Attack on US Company" van 20 december 2012.

2.16. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in de doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico uitmaakt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden menonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, alsook de argumentatie dat de opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.19. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel

van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.20. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de stad Kabul of de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor verzoekers terugkeer naar Surkh Rod en dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad of in Jalalabad te vestigen, dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul of Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.21. Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen redelijk en veilig vluchtalternatief heeft in Kabul noch in Jalalabad. Met het betoog dat hij geen sociaal opvangnetwerk heeft noch familie in Kaboel en Jalalabad die hem kunnen opvangen brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul of in de stad Jalalabad. Verzoeker toont – blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten – niet aan dat hij als volwassen, gezonde en gehuwde man die de beide landstalen spreekt alsook Engels, en die jarenlang werkervaring heeft opgedaan in Kaboel en Jalalabad zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij het reilen en zeilen in deze steden kent, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul of in Jalalabad. Verzoeker is bovendien niet ernstig waar hij stelt dat zijn persoonlijke omstandigheden niet in aanmerking werden genomen door de commissaris-generaal aangaande het vestigingsalternatief in Jalalabad. Zoals uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt werd omstandig gemotiveerd waarom – gelet op verzoekers persoonlijke situatie – ook Jalalabad als een redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd.

2.22. Waar verzoeker nog stelt geen sociaal netwerk te hebben waarop hij kan terugvallen, wijst de Raad er in dit verband ook nog op dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Zoals blijkt verzetten verzoekers persoonlijke omstandigheden zich niet tegen een vestigingsalternatief in Kabul of Jalalabad.

2.23. Waar hij nog argumenteert dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van de mensenrechten in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt, dat alleenstaande mannelijke asielzoekers zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kunnen vestigen aangezien zij daar in een uiterst preciaire situatie terecht komen gelet op de sociaal-economische situatie evenals de toestand op het vlak van de mensenrechten, dat er zich in de stad Kabul schrijnende situaties voordoen en dat hij er geen beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten, dat de stad Jalalabad 2 à 300 000 mensen telt en er hoge huurprijzen zijn en een tentenkamp of een verblijf op straat niet kan worden aanzien als een vestigingsalternatief, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar

algemene rapporten en informatie (stukken 13, 14 en 15) niet aantoont dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Immers maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de precaire sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst, zal terecht-komen.

2.24. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden Application no 23505/09), 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.25. In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul of Jalalabad vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

2.26. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, terecht tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker zich in Kabul of Jalalabad kan vestigen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat het voor burgers in de provincie Nangarhar, district Surkh Rod niet veilig is.

2.27. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul en Jalalabad oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul en het district Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul en Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betoogt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul en Jalalabad zodat de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Wat de veiligheidssituatie in de Afgaanse hoofdstad betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, §55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak eveneens op de eerder aangehaalde recente richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, map Landeninformatie), blijkt dat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul en Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen en rapporten (stukken 1 tot en met 20) en de door hem aangehaalde aanslagen en incidenten kan immers geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul of Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011, 2012 en 2013 waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal de toestand in Kabul en Jalalabad op een correcte wijze heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul en Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal. Diens analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul en Jalalabad te weerleggen.

2.28. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.29. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.30. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

2.31. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER